

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1719

Quæst. 757. An & qualiter testamentum factum ante ingressum in religionem per illum ingressum rumpatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73957](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73957)

dubio pro testamento, & non contra illud præsumendum & judicandum, ut Zasius. *vol. 1. concl. 12. num. 33.* quæ præsumptio adhuc videtur subsistere, et si probaretur vel constaret ex animo annullandi illud ab illo receptum, si integrum post mortem illius reperitur, nullo alio testamento supposito; quia rectè præsumitur istum animum iterum mutatum; cum fortior sit præsumptio ex testamento integro ad mortem usque asservato desumpta, quam voluntatis prima mutata. ut Muller. *l. c.* si verò tempore mortis reperitur incisum vel cancellatum, præsumitur mutatum, non ex dicta receptione, sed ex dicta incisione. Nihilominus tamen etiam hæres ab intestato in casu integrè reperi- ti testamenti, volens mutationem voluntatis probare audiendus Lauterb. *l. c.*

Quæst. 757. An & qualiter testamen- tum factum ante ingressum religionis per illum ingressum rumpatur?

Resp. testamentum ante ingressum religionis sive intuitu religionis ingrediendæ sive nihil de ea ingredienda cogitando: vel post ingressum quidem, sed ante professionem tempore novitiatus factum non rumpitur, neque per simplicem illum ingressum seu assumptionem habitus, neque per sublecutam professionem rumpitur, sed validum perseverat. quin &, ut Clarus per talem professionem iures assumit non aliter ac si proficiens naturaliter mortuus fuisset. Et ita quidem, ut, si testator professus in religione omnis domini etiam in communi incapace, hereditas statim transeat ad hæreses in testamento institutos; si verò in religione bonorum temporalium capace professus, ea interim seu monasterium (nisi ipsum institutum hæres) bonis illis frui possit usque ad mortem professi testatoris, & eâ secutâ transeat ad hæreses institutos. ita Abb. *in c. presentia. de probat. num. 52.* Covar. *de testam. c. 2. num. 7. & seq. Zoës. eod. num. 15.* Clar. *l. c. & num. 5.* Laym. *l. 3. tr. 5. c. 2. num. 3.* Sanch. *de matrim. l. 6. d. 17. num. 29.* Molin. *d. 140. num. 4.* quos citat & sequitur Reiffenst. *h. t. num. 364.* cum communiore contra quosdam apud eundem, quorum aliqui volunt, testamentum per professionem totaliter invalidari; alii, si illud factum tempore novitiatus, vel facta resolutione ingrediendi religionem, alii, valere in omni casu, modò monasterio titulo institutionis relinquatur legitima. Verùm ratio in contrarium communis est, sive testator aliquid, sive nihil cogitaverit de religione ingredienda; sive aliquid, sive nihil reliquerit: nimirum, quòd jura in omnibus his casibus relinquunt testatori liberam facultatem testandi pro libitu juxta dicta supra, ubi quinam testari possint; hæc autem facultas frustranea foret, si in aliquo horum casuum per professionem rumpetur testamentum.

Quæst. 758. An & qualiter testamen- tum rumpatur seu reddatur nullum cancellatione, deletione, incisione, laceratione similive modo.

Resp. si hæc fiant in testamento condito in scriptis consultò ab ipso testatore vel ejus jussu, testamentum totum rumpitur, vel in parte, pro ut hæc contingunt in certa ejus parte, est communis omnium, & constat ex *l. 1. § 2. ff. de his qua in testam. delent. l. 1. § 8. ff. si ab. testam. junct. a l. penult.*

c. b. t. ubi specialiter de incisione lini vel signaculorum eorumque ablatione, ratio horum est, quòd per tales actiones sufficienter voluntas testatoris mutata significetur, in dubio verò, cancellationem factam in ipsa confectione, & ante consummationem, præsumi docet Farinac. *in crimin. q. 153. num. 39.* & alii apud Muller. *l. c. lit. d.* ac propterea non obest, de quo vide eundem *lit. a.* Est autem cancellatio in præsentem nihil aliud, quam deducto calamo per medium scripturæ in modum crucis, sicque transversis cancellatim inductis lineis facta deletio. Fagn. *prax. crimin. p. 2. q. 153. num. 30.* Calvin. *in lexico. Jur. v. Cancellare.* Inductio verò (quæ etiam à Cujac. *in L. pr. in fine ff. que in testam. delent.* & aliis vocatur perductio) et si secundum Gl. *ad l. 7. ff. de hered. petiti.* De Passerib. *de scriptur. privat. l. 1. q. princip. 6. du. 2. num. 2.* & aliis dicatur, quæ absque cancellatione per medias literas calamo ducitur; idem quandoque tamen significant inducere & perducere, quòd cancellare per *l. 2. ff. de his qua in testam. delent.* Cujac. *ibidem.* Idem est de deletione, et si delere propriè significet, maculis quibusdam, quas lituras dicimus, superinductis scripturam corrumpere. Cujac. *l. c.* idem de circumductione, et si alias propriè circumducere hic significet, extra literas in circuitu chartæ lineas describere. de Passerib. *l. c.* quin & omnes hos modos corrumpendi scripturas sub nomine cancellationis comprehendi, habereque effectum, tradunt Mascard. *de prob. concl. 256. num. 3.* de Passerib. *l. c. num. 3.* Lauterb. *de cancell. th. 3.* apud Muller. *l. c. th. 42. lit. b.*

2. Dicitur primò: *in testamento condito in scriptis*: pro ut nimirum distinguitur à testamento nuncupatorio redacto in scriptum. quamvis & in hoc, si testator sponte & consultò scripturam illam cancellat, inducat &c. non possit non videri id eo animo fecisse, ne scriptura illa seu instrumentum & in eo descripta valeant & subsistant, ut tradunt Castrensi. *ad L. ult. ff. de his qua in testam. del. num. 4.* Bachov. *ad Treutl. vol. 2. d. 20. th. 7. lit. b.* Mantie. *de conject. ult. vol. 1. 12. c. 1.* Vinn. *ad §. 2. Inst. quib. mod. testam. infir. num. 3.* & plures alii apud Muller. *l. c. lit. y.* Argil. *l. 55. ff. de test. milit. & aliarum plurium LL.* quas citat. ex ea etiam ratione; quòd et si scriptura ad talis testamenti solemnitates aut substantiam non pertineat, à fide tamen illius unice pendeat ejus probatio; adeoque ex ejus corruptione facta à testatore sufficienter constat, quòd is voluntatem suam ibi scriptam nolit amplius valere. Dissentiunt tamen aliqui, dum plus requirunt ad infirmationem illius, seu ad illationem mutata voluntatis, nimirum ut deleatur quoque in protocollo Notarii, ut Peckius *de testam. conjug. l. 1. c. 46. in fin.* Panhus. *de multat. ult. vol. c. 20. num. 7.* vel etiam, ut tali cancellationi adsint septem testes, ut Coler. *2. decis. 259. num. 6.* Brunem. *ad l. 30. c. de testam.* Aliam quoque distinctionem adducit Clar. *l. c. q. 93.* dum ait: quòd si fortè testator hujus testamenti exemplum à notario descriptum acciperet, illudque incideret vel cancellaret, se credere non sufficere hoc ad annullandum vel revocandum ipsum testamentum, pro ut idem tenere videtur de Lugo. *l. c. num. 55.* dum ait, quòd si testator haberet duo exemplaria ejusdem testamenti, uno eorum consultò rupto ab illo, non censeri & alterum revocatum, sed tanquam superfluum alterum abjicisse, si verò testator ipsum talis testamenti exemplum originale apud notarium existens cancellari faceret,